

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE A UNIUNII EUROPENE (Camera a doua)

21 noiembrie 2013 *

„Funcție publică — Agent contractual — Contract pe perioadă nedeterminată — Reziliere — Post ocupat care necesită o autorizare de securitate — Autorizare refuzată de autoritatea națională de securitate — Decizie modificată de organismul competent cu soluționarea căii de atac — Concluzii ale autorității naționale de securitate și ale organismului competent cu soluționarea căii de atac care nu sunt obligatorii pentru AAIC”

În cauza F-122/12,

având ca obiect o acțiune formulată în temeiul articolului 270 TFUE, aplicabil Tratatului CEEA în temeiul articolului 106a,

Bruno Arguelles Arias, fost agent contractual al Consiliului Uniunii Europene, cu domiciliul în Awans (Belgia), reprezentat de J. Lecuyer, avocat,

reclamant,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de M. Bauer și de A. Bisch, în calitate de agenți,

pârât,

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE (Camera a doua),

compus din doamna M.I. Rofes i Pujol (raportor), președinte, domnii R. Barents și K. Bradley, judecători,

grefier: doamna W. Hakenberg,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 5 septembrie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin cererea introductivă primită la grefa Tribunalului la 22 octombrie 2012, domnul Arguelles Arias solicită, în esență, anularea deciziei autorității abilitate să încheie contractele de muncă (denumită în continuare „AAIC”) a Consiliului Uniunii Europene din 12 ianuarie 2012, comunicată la 16 ianuarie

* Limba de procedură: franceza.

2012, de a rezilia contractul său de agent contractual cu efect de la 31 mai 2012, precum și despăgubirea prejudiciului material și moral pe care acesta pretinde că le-a suferit, evaluate provizoriu la 160 181,85 euro și, respectiv, la 25 000 de euro.

Cadrul juridic

- 2 Articolul 3a din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (denumit în continuare „RAA”) prevede:

„(1) În sensul prezentului regim, este considerat «agent contractual» agentul care nu este repartizat într-un post prevăzut în schema de personal anexată la secțiunea din buget aferentă instituției respective și care este angajat în vederea exercitării unor atribuții, fie cu normă redusă, fie cu normă întreagă:

(a) într-o instituție, în vederea îndeplinirii unor sarcini manuale sau de sprijin administrativ,

[...]”

- 3 În temeiul articolului 119, articolele 47-50 din RAA privind modalitățile de încetare a raporturilor de muncă ale agenților temporari se aplică prin analogie agenților contractuali.

- 4 Articolul 47 din RAA prevede următoarele:

„Pe lângă încetarea activității ca urmare a decesului agentului temporar, contractul de muncă poate înceta:

[...]

(c) în cazul unui contract pe perioadă nedeterminată:

- (i) la sfârșitul perioadei de preaviz stabilite în contract; perioada de preaviz nu poate fi mai scurtă de o lună pentru fiecare an complet de serviciu, fiind de cel puțin trei luni și cel mult 10 luni. [...]

[...]”

- 5 Prin decizia din 16 iunie 2011, Consiliul, în temeiul articolului 110 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”), al articolului 79 alineatul (2) și al articolului 85 alineatul (2) din RAA, a adoptat dispozițiile generale de punere în aplicare privind condițiile de angajare și de serviciu ale agenților contractuali la Secretariatul General al Consiliului (denumite în continuare „DGA”), care se aplică agenților contractuali angajați în special în temeiul articolului 3a din RAA.

- 6 În temeiul articolului 5 din DGA privind autorizarea de securitate:

„(1) În cazul în care [Secretariatul General al Consiliului] consideră că natura sarcinilor încredințate agentului contractual impune precauții speciale în materie de securitate, este necesară o autorizare de securitate, în conformitate cu decizia prin care s-a adoptat regulamentul de securitate al Consiliului [...]

(2) AAIC poate rezilia contractul:

(a) în cazul în care agentul refuză să se supună investigațiilor de securitate;

(b) în cazul în care autorizarea de securitate nu este acordată agentului ca urmare a investigațiilor;

(c) în cazul în care autorizarea de securitate îi este retrasă agentului.

(3) În cazurile prevăzute la [literele] (b) și (c) ale alineatului (2), AAIC va trebui, mai întâi, să verifice dacă este posibil să transfere agentul contractual pe un alt post pentru care nu este necesară o autorizare de securitate, ținând seama, în același timp, de motivul pentru care nu i-a fost acordată autorizarea.

[...]”

7 Articolul 8 din DGA privind grupele de funcții prevede:

„Agenții contractuali [vizați la articolul] 3a [din RAA] sunt angajați de [Secretariatul General al Consiliului] pentru a exercita atribuții într-un post care nu este prevăzut în schema de personal pentru a îndeplini sarcini manuale sau de sprijin administrativ în cadrul grupei de funcții I.”

8 La 31 martie 2011, Consiliul a adoptat Decizia 2011/292/UE privind normele de securitate pentru protecția informațiilor clasificate ale Uniunii Europene (JO L 141, p. 17) care a instituit un sistem de securitate cuprinzător pentru protecția informațiilor clasificate, care include Consiliul, Secretariatul General al Consiliului (denumit în continuare „Secretariatul General”) și statele membre.

9 Articolul 2 alineatul (1) din Decizia 2011/292 are următorul cuprins:

„«Informațiile clasificate ale U[niunii Europene (UE)]» [...] înseamnă orice informații sau materiale desemnate ca atare printr-o clasificare de securitate a U[niunii] a căror divulgare neautorizată ar cauza prejudicii de diferite grade intereselor Uniunii Europene sau ale unora sau mai multor state membre.”

10 Din cuprinsul alineatului (2) al articolului 2 din Decizia 2011/292 reiese că informațiile clasificate ale Uniunii sunt clasificate la unul dintre următoarele niveluri: „[très secret] UE”, „[secret UE]”, „[confidentiel] UE”, „[restreint UE]”.

11 Articolul 7 din Decizia 2011/292, privind securitatea personalului, prevede:

„(1) Securitatea personalului înseamnă aplicarea unor măsuri care să garanteze că accesul la [informațiile clasificate ale Uniunii] este acordat numai persoanelor care:

— [...]

— au primit certificatul de securitate pentru nivelul corespunzător, dacă este cazul; și

— [...]

(2) Sunt elaborate proceduri de acordare a certificatului de securitate a personalului, pentru a stabili dacă o persoană poate avea acces la [informații clasificate ale Uniunii], ținându-se seama de loialitatea și onestitatea acesteia și de încrederea pe care o inspiră.

[...]”

12 Articolul 15 din Decizia 2011/292, privind organizarea securității la nivelul Consiliului, prevede următoarele:

„[...]

(2) Secretarul General este autoritatea de securitate a [Secretariatului General]. În această calitate, Secretarul General:

[...]

(c) acordă [certIFICATELE DE SECURITATE A PERSONALULUI] [UNIUNII] funcționarilor și altor agenți ai [Secretariatului General], în conformitate cu articolul 7 alineatul (3), înainte ca acestora să le fie acordat accesul la informații clasificate la nivelul [CONFIDENTIEL] UE sau la un nivel superior;

[...]”

13 Anexa I la Decizia 2011/292 stabilește dispozițiile pentru punerea în aplicare a articolului 7 din această decizie.

14 Titlul II din anexa I la Decizia 2011/292, intitulat „A[utorizarea accesului la informațiile clasificate ale Uniunii]”, prevede:

„(3) Unei persoane i se permite accesul la informații clasificate la nivel [CONFIDENTIEL] UE sau la un nivel superior numai după parcurgerea următoarelor etape:

[...](b)

i s-a acordat un [CERTIFICAT DE SECURITATE A PERSONALULUI] de nivel corespunzător sau beneficiază de un alt tip de autorizație în temeiul funcțiilor deținute, în conformitate cu actele cu putere de lege și dispozițiile administrative naționale; [...]

[...]

(4) Fiecare stat membru și [Secretariatul General] identifică pozițiile din structurile lor care necesită accesul la informații clasificate la nivelul [CONFIDENTIEL] UE sau la un nivel superior și care, prin urmare, necesită [un certificat de securitate a personalului] de nivel corespunzător.”

15 Titlul III din anexa I la Decizia 2011/292, intitulat „C[erințe privind certificatul de securitate a personalului]”, prevede următoarele:

„(5) După ce au primit o cerere autorizată corespunzător, [autoritățile naționale de securitate] sau alte autorități naționale competente sunt responsabile pentru a asigura că cetățenii lor, cărora trebuie să li se acorde accesul la informații clasificate la nivelul [CONFIDENTIEL] UE sau la un nivel superior, sunt supuși investigațiilor de securitate. Standardele de investigație respectă actele cu putere de lege și dispozițiile administrative naționale.

[...]

Procedurile referitoare la [certificatul de securitate a personalului] în cadrul [Secretariatului General]

(17) În cazul funcționarilor și al altor agenți ai [Secretariatului General], autoritatea de securitate a [Secretariatului General] înaintează chestionarul privind securitatea personalului completat către [autoritatea națională de securitate] a statului membru a cărui naționalitate o deține persoana în cauză, solicitând efectuarea unei investigații de securitate pentru nivelul [informații clasificate ale Uniunii] la care va trebui să i se acorde accesul respectivei persoane.

- (18) În cazul în care [Secretarul General al Consiliului] intră în posesia unor informații relevante pentru o investigație de securitate referitoare la o persoană care a solicitat un [certificat de securitate a personalului] [Uniunii], [Secretarul General al Consiliului], acționând în conformitate cu actele cu putere de lege și dispozițiile administrative relevante, notifică [autoritatea națională de securitate] competentă.
- (19) După finalizarea investigației de securitate, [autoritatea națională de securitate] competentă notifică autorității de securitate a [Secretariatului General] rezultatul respectivei investigații, în forma standard pentru corespondență stabilită de Comitetul de securitate.
- (a) În cazul în care investigația de securitate stabilește cu certitudine că nu se cunosc fapte adverse care să pună la îndoială loialitatea, onestitatea și încrederea inspirate de respectiva persoană, autoritatea responsabilă cu numirile [...] din cadrul [Secretariatului General] poate acorda un [certificat de securitate a personalului Uniunii] persoanei în cauză și autoriza accesul acesteia la [informații clasificate ale Uniunii] până la nivelul relevant și până la o dată precisă.
- (b) În cazul în care investigația de securitate nu are drept rezultat o astfel de garanție, autoritatea responsabilă cu numirile din cadrul [Secretariatului General] anunță persoana vizată, care poate solicita să fie audiată de către autoritatea responsabilă cu numirile. Aceasta din urmă îi poate solicita [autorității naționale de securitate] competente orice clarificare suplimentară posibilă, în conformitate cu actele cu putere de lege și dispozițiile administrative naționale ale acesteia. Dacă rezultatul este confirmat, [certificatul de securitate a personalului] [Uniunii] nu este acordat.
- (20) Investigația de securitate și rezultatele obținute sunt supuse actelor cu putere de lege și dispozițiilor administrative relevante în vigoare în statul membru în cauză, inclusiv celor privind căile de atac. Deciziile autorității responsabile cu numirile din cadrul [Secretariatului General] pot face obiectul unor căi de atac, în conformitate cu statutul [...] și cu [RAA] [...]

[...]"

- ¹⁶ Legea belgiană privind clasificarea și autorizările, certificatele și avizele de securitate din 11 decembrie 1998 (*Moniteur belge* din 7 mai 1999, p. 15752), astfel cum a fost modificată prin Legea din 3 mai 2005 (*Moniteur Belge* din 27 mai 2005, p. 24993, denumită în continuare „Legea privind autorizările de securitate”), prevede:

„[...]

Art[icolul] 12. Prezenta lege se aplică atunci când, în interesul apărării integrității teritoriului național, al planurilor de apărare militare, al desfășurării misiunilor forțelor armate, al siguranței interne a statului, inclusiv în domeniul energiei nucleare, și al menținerii ordinii democratice și constituționale, al siguranței externe a statului și al relațiilor internaționale, al potențialului științific sau economic al țării sau al oricărui alt interes fundamental al statului, al securității resortisanților belgieni în străinătate sau al funcționării organelor decizionale ale statului, sau în aplicarea tratatelor încheiate de Belgia, autoritatea competentă să stabilească accesul la un loc de muncă, o funcție sau un grad, la informații, la documente sau la date, la materiale sau materii clasificate, la spații, clădiri sau situri sau pentru a organiza atribuirea și punerea în executare a unui contract sau a unei achiziții publice, impune deținerea unei autorizări de securitate.

[...]

Art[icolul] 22. La încheierea investigației de securitate, autoritatea de securitate se pronunță, prin decizie motivată, în termenul stabilit de Rege, cu privire la acordarea autorizării de securitate necesare, pe baza raportului de investigație care îi este transmis de serviciul de informare și de securitate care a efectuat investigația.

Dacă, în scopul examinării raportului de investigație, autoritatea de securitate consideră util acest lucru, ea va solicita serviciului menționat să îi transmită o copie a dosarului de investigație în întregime. Ea poate solicita de asemenea acestui serviciu să îi comunice orice informație suplimentară pe care o consideră utilă în vederea examinării raportului de investigație.

Decizia este notificată persoanei, fizice sau juridice, pentru care se solicită autorizarea, prin intermediul ofițerului de securitate, în termenul stabilit de Rege.

[...]”

- 17 Legea din 11 decembrie 1998 privind crearea unui organism competent cu soluționarea căii de atac în domeniul autorizărilor, certificărilor și avizelor de securitate (*Moniteur belge* din 7 mai 1999, p. 15758), astfel cum a fost modificată prin Legea din 3 mai 2005 (*Moniteur belge* din 27 mai 2005, p. 24989, denumită în continuare „Legea privind crearea unui organism competent cu soluționarea căii de atac”), prevede:

„[...]

Art[icolul] 4.

[1.] Atunci când, în conformitate cu articolul 22 din Legea [privind autorizările de securitate], este refuzată acordarea certificatului de securitate necesar, [...] persoana pentru care s-a cerut autorizarea poate, în termen de 30 de zile de la [...] notificarea deciziei [...], să introducă o acțiune [...] la organismul competent cu soluționarea căii de atac.

[...]

Art[icolul] 6. [...]

Reclamantul este audiat de organismul competent cu soluționarea căii de atac la cererea acestuia sau la cererea reclamantului. Acesta poate fi asistat de un avocat.

[...]

Art[icolul] 9. [...]

Deciziile organismului competent cu soluționarea căii de atac sunt motivate. Ele sunt notificate, prin scrisoare recomandată, reclamantului, autorității de securitate și, după caz, serviciului de informații și de securitate care fie a efectuat investigația de securitate, fie a întocmit dosarul de verificare de securitate. Din momentul notificării, acestea sunt puse în executare direct.

[...]

Deciziile organismului competent cu soluționarea căii de atac nu pot face obiectul unei căi de atac.

[...]

Art[icolul] 11. Atunci când calea de atac este consecința unei decizii prin care se refuză acordarea [...] unui certificat de securitate, organismul competent cu soluționarea căii de atac poate, în cazul în care, după audierea reclamantului sau a avocatului său, consideră că motivele invocate în susținerea deciziei atacate nu sunt întemeiate și adecvate, să solicite autorității acordarea certificatului de securitate.

[...]

Art[icolul] 12. [...]

[6] Deciziile organismului competent cu soluționarea căii de atac sunt executorii de plin drept din momentul notificării lor și nu pot face obiectul niciunei căi de atac.

[7] Procedura în fața organismului competent cu soluționarea căii de atac nu are efect suspensiv.

[...]”

Situația de fapt

- 18 Reclamantul a fost angajat de Consiliu în calitate de agent contractual în sensul articolului 3a din RAA, în cadrul grupei de funcții I, gradul 1, treapta 1, pentru perioada cuprinsă între 1 octombrie 2007 și 30 septembrie 2010. El a fost repartizat la Direcția Generală (DG) Personal și Administrație, direcția „Conferințe, organizare, infrastructuri”, în cadrul unității „Conferințe”, la serviciul „Aprozi” din cadrul Secretariatului General, pentru a exercita atribuțiile de agent însărcinat cu „atribuții manuale și/sau de sprijin administrativ” în sensul articolului 80 alineatul (2) din RAA.
- 19 Articolul 7 din contractul de muncă al reclamantului prevedea că „[a]gentul care își va desfășura activitatea într-un sector de activitate care impune un grad ridicat de confidențialitate va fi supus unei investigații de siguranță[,] în conformitate cu Decizia [2001/264/CE] a Consiliului din 19 martie 2001 [de adoptare a regulamentului de securitate al Consiliului (JO L 101, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 10)]”.
- 20 Reiese în special din Comunicarea nr. 58/09 către personal a Secretariatului General din 11 martie 2009, care a anulat și a înlocuit Comunicările nr. 14/09 și nr. 91/05 către personal, că toți funcționarii administrativi ai Consiliului repartizați la DG Personal și Administrație, direcția „Conferințe, organizare, infrastructuri”, pot avea nevoie să li se acorde acces la informațiile clasificate ale Uniunii și că nivelul minim al certificatului de securitate pe care trebuie să îl dețină aceștia este fie „[secret] UE” pentru anumiți funcționari administrativi de sală, fie „[confidențial] UE” pentru toți ceilalți.
- 21 Consiliul și reclamantul au încheiat un acord de prelungire a contractului de muncă al acestuia pentru o nouă perioadă de trei ani, începând de la 1 octombrie 2010 până la 30 septembrie 2013. A fost inițiată procedura de solicitare a autorizării de securitate. Reclamantul a returnat formularul corespunzător la 8 decembrie 2010, iar cererea a fost validată în ziua următoare.
- 22 Începând de la 16 mai 2011, reclamantul a fost repartizat la DG Personal și Administrație, direcția „Protocol, conferințe”, unitatea „Operațiuni/tehnică”, serviciul „Recepție săli”. După adoptarea de către Consiliu, la 16 iunie 2011, a DGA, contractul de muncă de agent contractual al reclamantului a fost reînnoit, la 1 octombrie 2011, pentru o perioadă nedeterminată, prin anexa nr. 1 la acordul de prelungire a respectivului contract.
- 23 Printr-o scrisoare din 17 noiembrie 2011, președintele autorității naționale de securitate din Belgia (denumită în continuare „ANS”) l-a informat pe ofițerul de securitate al Consiliului că, după examinarea dosarului reclamantului, solicitarea de autorizare de securitate pentru nivelul „secret” a fost refuzată.

- 24 La 5 decembrie 2011, ofițerul de securitate al Consiliului l-a convocat pe reclamant la o întrevedere și i-a comunicat oficial decizia de refuz al autorizării de securitate. Din documentele anexate de Consiliu la răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii reiese că în aceeași zi reclamantul a semnat „pentru luarea la cunoștință” o copie a scrisorii din 17 noiembrie 2011 a președintelui ANS.
- 25 Tot la 5 decembrie 2011, șeful de unitate al reclamantului, informat cu privire la decizia ANS, s-a întâlnit cu acesta. La solicitarea Tribunalului, șeful de unitate în cauză a precizat în ședință că scopul principal al întâlnirii a fost să îl informeze pe reclamant că urma să fie transferat de la serviciul „Recepție săli” la serviciul „Aprozi de etaj clădirea Justus Lipsius”, serviciu pentru care certificatul de securitate necesar era de un nivel inferior. Șeful de unitate al reclamantului a mai arătat că această măsură a fost adoptată cu efect imediat în temeiul obligației de precauție care revine Secretariatului General.
- 26 La 8 decembrie 2011, reclamantul a introdus o acțiune la organismul competent cu soluționarea căii de atac în domeniul autorizărilor, certificărilor și avizelor de securitate din Belgia (denumit în continuare „organismul competent cu soluționarea căii de atac”).
- 27 În aplicarea articolului 5 alineatul (3) din DGA, care impune AAIC să verifice, înainte de a rezilia un contract, dacă este posibil să transfere persoana interesată pe un alt post pentru care nu este necesară o autorizare de securitate, ținând seama, în același timp, de motivul pentru care nu i-a fost acordată autorizarea, unitatea „Consilieri ai direcției” a DG Personal și Administrație a elaborat la 11 ianuarie 2012 o notă (denumită în continuare „nota din 11 ianuarie 2012”). În această notă se stabilea imposibilitatea de a transfera persoana interesată pe orice alt post având în vedere profilul său, procedura de selecție în temeiul căreia fusese angajată aceasta, și anume selecția de agenți contractuali pentru postul de aprod, faptele invocate de ANS, precum și obligația Consiliului de a lua măsuri speciale de precauție în materie de securitate.
- 28 Șeful unității „Drepturi individuale” l-a convocat pe reclamant pentru o întrevedere la 16 ianuarie 2012 și i-a înmănat o notă din 12 ianuarie 2012 prin care îl informa cu privire la decizia AAIC de a rezilia contractul său cu efect de la 31 mai 2012, la finalul unui preaviz de patru luni care începea la 1 februarie 2012 (denumită în continuare „decizia în litigiu”). Din motivarea deciziei în litigiu reiese că aceasta se întemeiază pe dispozițiile articolului 5 alineatul (2) litera (b) din DGA, dispoziții care prevăd posibilitatea ca AAIC să rezilieze contractul unui agent în cazul în care, în urma unor investigații, nu i se acordă certificatul de securitate. Prin aceeași decizie, reclamantul a fost invitat să își efectueze concediul înainte de începerea preavizului și a fost scutit de exercitarea atribuțiilor începând cu 16 ianuarie 2012.
- 29 Cererea reclamantului din 17 ianuarie 2012, prin care solicita, pe de o parte, ca situația sa să fie menținută până la finalizarea procedurii de soluționare a căii de atac pe care o inițiasse și, pe de altă parte, să nu fie concediat înainte ca organismul competent cu soluționarea căii de atac să fi adoptat o decizie, a fost respinsă de Consiliu printr-o scrisoare din 26 ianuarie 2012. Concret, respingerea s-a bazat, în primul rând, pe faptul că reclamantul nu putea rămâne în postul său fără a avea un certificat de securitate, în al doilea rând, pe împrejurarea că procedura în fața organismului competent cu soluționarea căii de atac nu are efect suspensiv, în al treilea rând, pe faptele care au motivat decizia ANS și, în al patrulea rând, pe obligația care revine Secretarului General al Consiliului de a se asigura de loialitatea, de încrederea și de seriozitatea tuturor persoanelor care au acces la informațiile clasificate ale Uniunii.

- 30 La 8 martie 2012, organismul competent cu soluționarea căii de atac a modificat decizia ANS și a obligat-o pe aceasta să acorde reclamantului certificatul de securitate de nivel „secret”. Decizia organismului în cauză avea următorul cuprins:

„[...] În acțiunea sa și în ședință [...], [reclamantul] contestă faptele care au justificat decizia, cu excepția condamnărilor de către Tribunalul de Poliție pentru infracțiuni rutiere. El declară că nu a fost niciodată condamnat pentru faptele invocate în dosar și că are un cazier judiciar curat, cu excepția infracțiunilor rutiere. În acest sens, el depune copii ale proceselor-verbale a diferite dosare judiciare citate în decizie. În dosarul privind faptele cele mai grave [...], chiar poliția federală concluzionează în procesul-verbal de sinteză că faptele denunțate care îl privesc [pe reclamant] nu sunt stabilite și că acesta nu a avut decât un rol periferic. În ceea ce privește celelalte procese-verbale citate, el declară că nu a fost niciodată prezentat Tribunalului Corecțional, referindu-se la cazierul său judiciar.

[...]

[Reclamantul] nu neagă că are câteva datorii, însă este vorba despre sume ne semnificative. [...]

Organismul competent cu soluționarea căii de atac nu poate decât să constate că persoana interesată este cunoscută de serviciile de poliție pentru fapte vechi, că nu a fost niciodată urmărită în instanță pentru aceste fapte și că nu există datorii importante care să poată constitui, pentru aceasta, un risc de compromitere.

[...]”

- 31 La 30 martie 2012, reclamantul a formulat o reclamație în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut împotriva deciziei atacate.
- 32 La 24 mai 2012 a fost organizată la Consiliu o întrevedere pentru a examina reclamația formulată de reclamant și măsurile care se impuneau a fi luate, întrevedere la care acesta a asistat împreună cu avocatul său. Din scrisoarea Consiliului din 11 iunie 2012 și adresată avocatului reclamantului reiese că în cadrul respectivei întâlniri s-a convenit ca acesta să transmită Consiliului o copie a documentelor depuse la organismul competent cu soluționarea căii de atac care să poată demonstra că reclamantul nu a participat, nici măcar indirect, la faptele menționate în decizia prin care ANS a refuzat să îi acorde certificatul de securitate și în decizia organismului competent cu soluționarea căii de atac care a anulat decizia de refuz în cauză.
- 33 La 12 iunie 2012, avocatul reclamantului a răspuns la scrisoarea Consiliului din 11 iunie 2012, printre altele, după cum urmează:
- „În pofida a ceea ce credeam, nu mai sunt în măsură să vă transmit o copie a documentelor depuse la organismul competent cu soluționarea căii de atac în domeniul autorizărilor. Aceste documente sunt confidențiale și nu pot face obiectul examinării Consiliului. Ele țin de viața personală a clientului meu, iar Consiliul [...] nu este autorizat să le examineze.”
- 34 Consiliul a respins reclamația reclamantului prin decizia din 20 iulie 2012. Cu titlu principal, respingerea se întemeiază în special pe faptul că postul ocupat de reclamant necesită accesul la informații clasificate ale Uniunii, motiv pentru care acesta nu își poate exercita atribuțiile fără a deține un certificat de securitate, pe obligația de precauție care revine Secretarului General al Consiliului, care trebuie să se asigure de loialitatea, de încrederea și de seriozitatea tuturor persoanelor care au acces la informațiile clasificate ale Uniunii, precum și pe faptele care au motivat decizia ANS din 17 noiembrie 2011. În subsidiar, decizia Consiliului amintește că conținutul deciziei organismului competent cu soluționarea căii de atac nu poate restabili legătura de încredere specifică pierdută dintre reclamant și instituția sa, întrucât chiar și un rol periferic pentru fapte de o asemenea gravitate, precum și existența

unor datorii sunt suficiente pentru a pune în discuție loialitatea, încrederea și lipsa de vulnerabilitate cerute din partea reclamantului în cadrul exercitării atribuțiilor sale, precum și condițiile de moralitate necesare pentru exercitarea acestora în cadrul Secretariatului General.

Concluziile părților

35 Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea deciziei în litigiu și, în măsura în care este necesar, anularea deciziei de respingere a reclamației sale împotriva acestei decizii;
- obligarea Consiliului la despăgubirea prejudiciului material evaluat provizoriu la suma de 160 181,85 euro;
- obligarea Consiliului la despăgubirea prejudiciului moral evaluat provizoriu la suma de 25 000 de euro;
- obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

36 Consiliul solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii ca nefondată;
- obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la primul capăt de cerere, prin care se urmărește anularea deciziei în litigiu și, în măsura în care este necesar, anularea deciziei de respingere a reclamației

37 Potrivit unei jurisprudențe consacrate, din articolele 90 și 91 din statut rezultă că acțiunea unei persoane căreia i se aplică statutul îndreptată împotriva unei decizii a autorității împuternicite să facă numiri (denumită în continuare „AIPN”) sau împotriva neadoptării de către această autoritate a unei măsuri impuse de statut este admisibilă numai dacă persoana în cauză a adresat în prealabil AIPN o reclamație și dacă aceasta a făcut, cel puțin parțial, obiectul unei respingeri explicite sau implicite. Potrivit articolului 117 din RAA, această jurisprudență este de asemenea aplicabilă, prin analogie, acțiunii unui agent îndreptate împotriva unei decizii a AAIC sau împotriva neadoptării de către această autoritate a unei măsuri impuse de RAA.

38 Reclamația administrativă și respingerea acesteia, explicită sau implicită, fac astfel parte integrantă dintr-o procedură complexă și nu constituie decât o condiție prealabilă pentru sesizarea instanței. În aceste condiții, acțiunea, chiar dacă este în mod oficial îndreptată împotriva respingerii reclamației, are ca efect sesizarea instanței cu privire la actul care lezează și împotriva căruia a fost depusă reclamația, cu excepția situației în care respingerea reclamației are un conținut diferit de cel al actului împotriva căruia a fost formulată. S-a hotărât în mai multe rânduri că o decizie explicită de respingere a unei reclamații putea, ținând seama de conținutul acesteia, să nu aibă un caracter de confirmare a actului contestat de reclamant. Această situație se regăsește atunci când decizia de respingere a reclamației conține o reexaminare a situației reclamantului, în funcție de elemente noi de drept și de fapt, sau atunci când respectiva decizie modifică sau completează decizia inițială. În aceste ipoteze, respingerea reclamației constituie un act supus controlului instanței, pe care aceasta îl ia în considerare pentru

aprecierea legalității actului contestat, respectiv îl consideră un act care lezează și care se substituie acestuia din urmă (Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 21 septembrie 2011, Adjemian și alții/Comisia, T-325/09 P, punctul 32).

- 39 Dat fiind faptul că, în sistemul statutului sau al RAA, persoana în cauză trebuie să depună o reclamație împotriva deciziei pe care o contestă și să introducă o acțiune împotriva deciziei de respingere a acestei reclamații, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a declarat acțiunea admisibilă, indiferent dacă este îndreptată numai împotriva deciziei care face obiectul reclamației, împotriva deciziei de respingere a reclamației sau împotriva ambelor decizii, în măsura în care reclamația și acțiunea au fost formulate în termenele prevăzute la articolele 90 și 91 din statut. Cu toate acestea, potrivit principiului economiei procedurale, instanța poate hotărî că nu este necesar să se pronunțe în mod specific cu privire la concluziile formulate împotriva deciziei de respingere a reclamației în cazul în care constată că acestea sunt lipsite de conținut autonom și se confundă, în realitate, cu cele formulate împotriva deciziei care a făcut obiectul reclamației (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 17 ianuarie 1989, Vainker/Parlamentul European, 293/87, punctele 7 și 8). Această situație se poate regăsi în special atunci când instanța constată că decizia de respingere a reclamației, dacă este cazul, întrucât aceasta este implicită, doar confirmă decizia care face obiectul reclamației și că, prin urmare, anularea deciziei de respingere a reclamației nu ar produce asupra situației juridice a persoanei în cauză niciun efect distinct de cel care decurge din anularea deciziei care face obiectul reclamației (Hotărârea Adjemian și alții/Comisia, citată anterior, punctul 33).
- 40 În speță, contractul pe perioadă nedeterminată al reclamantului a fost reziliat în ianuarie 2012, cu efect de la 31 mai 2012, în lumina concluziilor investigației efectuate de ANS și ale cărei rezultate au fost cunoscute în noiembrie 2011. Decizia organismului competent cu soluționarea căii de atac prin care a fost modificată decizia ANS este din data de 8 martie 2012, iar reclamația reclamantului, prin care acesta contestă decizia în litigiu, din 30 martie 2012. Din cuprinsul punctului 32 din prezenta hotărâre reiese că, în mai 2012, Consiliul a organizat o reuniune în prezența reclamantului și că, la 11 iunie 2012, Consiliul a solicitat avocatului reclamantului să îi transmită documente suplimentare, lucru pe care acesta a refuzat să îl facă.
- 41 În aceste împrejurări, decizia din 20 iulie 2012 de respingere a reclamației conține o reexaminare a situației reclamantului, în funcție de elemente noi de drept și de fapt, în speță decizia organismului competent cu soluționarea căii de atac din 8 martie 2012 și refuzul reclamantului de a furniza documentele solicitate de Consiliu. Rezultă că decizia de respingere a reclamației constituie un act supus controlului Tribunalului, care îl va lua în considerare în aprecierea legalității deciziei în litigiu.
- 42 Reclamantul invocă cinci motive în susținerea concluziilor sale în anularea deciziei în litigiu. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea Deciziei 2011/292 și a DGA, precum și a Legii privind autorizările de securitate și a Legii privind crearea unui organism competent cu soluționarea căii de atac și a decretelor regale de punere în aplicare a acestora. Al doilea motiv este întemeiat pe lipsa de motivare a actului care lezează. Al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare, pe nerespectarea principiului contradictorialității și a dreptului de a fi ascultat anterior. Al patrulea motiv privește eroarea vădită de apreciere. Al cincilea motiv este întemeiat pe caracterul disproporționat al concedierii și pe nerespectarea obligației AAIC de a examina o eventuală repartizare sau menținerea în postul inițial. Tribunalul va examina motivele în această ordine.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 7 din Decizia 2011/292 și a anexei I la aceasta, în special a punctului 20, a DGA, precum și a Legii privind autorizările de securitate, a Legii privind crearea unui organism competent cu soluționarea căii de atac, precum și a decretelor regale de punere în aplicare a acestora.

- 43 Reclamantul împarte acest motiv în două aspecte: primul aspect se referă la lipsa de temei legal pentru concediere, care ar fi nelegală. Al doilea aspect se referă la abuzul de putere săvârșit de Consiliu prin încercarea de a substitui aprecierea ANS și a organismului competent cu soluționarea căii de atac cu propria sa apreciere.

– Argumentele părților cu privire la primul aspect al primului motiv

- 44 Reclamantul consideră că concedierea sa contravine articolului 7 din Decizia 2011/292 și anexei I la aceasta, în special punctului 20, Legii privind autorizările de securitate, Legii privind crearea unui organism competent cu soluționarea căii de atac și decretelor regale de punere în aplicare a acestora, precum și DGA.

- 45 El susține că, întrucât legiuitorul a prevăzut o cale de atac în cadrul procedurii de acordare a autorizărilor de securitate, este nerelevant faptul că introducerea unei căi de atac nu are efect suspensiv. În speță, întrucât decizia ANS putea fi modificată în apel, Consiliul nu putea pune în executare decizia în litigiu fără a aștepta încheierea procedurii. În speță, întrucât reclamantul a obținut certificatul de securitate, rezilierea contractului său ar fi lipsită de temei legal și, prin urmare, nelegală.

- 46 Reclamantul mai arată că articolul 5 alineatul (2) litera (b) din DGA permite instituției să rezilieze contractul unui agent căruia i-a fost refuzată autorizarea de securitate, însă nu conține nicio obligație în acest sens, contrar a ceea ce încearcă să susțină Consiliul.

- 47 Consiliul solicită respingerea primului aspect al primului motiv.

– Aprecierea Tribunalului

- 48 Tribunalul amintește, cu titlu introductiv, că, potrivit articolului 35 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul de procedură, cererea introductivă trebuie să conțină prezentarea motivelor și a argumentelor de fapt și de drept invocate.

- 49 Astfel, în vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, este necesar, pentru ca un motiv sau o critică să fie admisibile, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care le invocă reclamantul să rezulte într-un mod coerent și inteligibil din chiar textul cererii introductive pentru a permite părâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără alte informații (Hotărârea Tribunalului din 10 noiembrie 2011, Merhzaoui/Consiliul, F-18/09, punctele 42 și 43).

- 50 Or, deși este adevărat că, în cadrul primului aspect al primului motiv, reclamantul reproșează Consiliului că a încălcat, prin adoptarea deciziei în litigiu, articolul 7 din Decizia 2011/292, Legea privind autorizările de securitate, Legea privind crearea unui organism competent cu soluționarea căii de atac și decretelor regale de punere în aplicare a acestora, nu este mai puțin adevărat că aceste critici sunt pur și simplu enunțate și nu sunt susținute de nicio argumentație, contrar normei prevăzute la articolul 35 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul de procedură. Prin urmare, acestea trebuie înlăturate ca inadmisibile.

- 51 În măsura în care reclamantul nu arată în ce mod au fost încălcate în speță dispozițiile punctului 20 din anexa I la Decizia 2011/292, critica privind pretinsa încălcare a acestor dispoziții trebuie de asemenea înlăturată ca inadmisibilă. De altfel, trebuie să se constate că singurul scop al acestor

dispoziții este de a identifica legislația aplicabilă, pe de o parte, investigațiilor de securitate efectuate de statele membre, inclusiv căilor de atac introduse împotriva rezultatelor, și anume, legislația în vigoare în statul membru în cauză, și, pe de altă parte, acțiunilor introduse împotriva deciziilor AIPN sau ale AAIC, ale Secretariatului General, în speță statutul.

- 52 În cadrul primului aspect al primului motiv, trebuie, prin urmare, să se examineze dacă, astfel cum susține reclamantul, decizia în litigiu, pe de o parte, a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor articolului 5 alineatul (2) litera (b) din DGA, care prevăd numai posibilitatea, iar nu obligația pentru AAIC de a rezilia contractul unui agent în cazul în care certificatul de securitate nu îi este acordat ca urmare a investigațiilor și, pe de altă parte, este lipsită de temei juridic, întrucât organismul competent cu soluționarea căii de atac a obligat ANS să acorde reclamantului certificatul de securitate de nivel „secret”.
- 53 Din articolul 7 alineatul (1) din Decizia 2011/292 reiese că securitatea personalului înseamnă aplicarea unor măsuri care să garanteze că accesul la informațiile clasificate ale Uniunii este acordat numai persoanelor care prezintă necesitatea de a cunoaște, care au primit certificatul de securitate a personalului Uniunii pentru nivelul corespunzător, dacă este cazul, și care au fost informate cu privire la responsabilitățile care le revin.
- 54 În continuare, în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) litera (c) din Decizia 2011/292, Secretarul General al Consiliului este autoritatea de securitate a Secretariatului General și, în această calitate, acordă certificatele de securitate a personalului Uniunii funcționarilor și altor agenți, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) din această decizie, înainte ca acestora să le fie acordat accesul la informații clasificate la nivelul „confidentiel UE” sau la un nivel superior.
- 55 În sfârșit, certificatul de securitate a personalului Uniunii pentru accesul la informațiile clasificate ale Uniunii este definit în appendicele A la Decizia 2011/292 ca fiind „o autorizare acordată de [AIPN] din cadrul [Secretariatului General], adoptată în conformitate cu prezenta decizie după încheierea unei investigații de securitate efectuate de autoritățile competente ale unui stat membru și care garantează faptul că unei persoane îi poate fi acordat accesul la [informațiile clasificate ale Uniunii] până la un nivel precizat [...] până la o anumită dată, odată ce a fost stabilită necesitatea de a cunoaște în cazul său; se consideră că persoana astfel descrisă deține «certificatul de securitate»”.
- 56 Prin urmare, rezultă din dispozițiile citate anterior că Secretarul General al Consiliului este singurul în măsură să decidă în legătură cu acordarea sau cu refuzul unui certificat de securitate a personalului Uniunii membrilor personalului Secretariatului General.
- 57 Este adevărat că, în aplicarea punctului 5 din titlul III din anexa I la Decizia 2011/292, autoritățile naționale de securitate sau autoritățile naționale competente sunt responsabile pentru a asigura că cetățenii lor sunt supuși investigațiilor de securitate, autoritățile în cauză fiind mai bine poziționate decât Secretarul General al Consiliului pentru a avea acces la informații în diferitele state membre.
- 58 Nu este mai puțin adevărat că, în conformitate cu punctul 19 litera (a) din titlul III din anexa I la Decizia 2011/292, în cazul în care investigația de securitate stabilește cu certitudine că nu se cunosc fapte adverse care să pună la îndoială loialitatea, onestitatea și încrederea inspirate de respectiva persoană, AIPN, sau AAIC în cazul agenților, din cadrul Secretariatului General poate acorda un certificat de securitate a personalului Uniunii persoanei în cauză și poate autoriza accesul acesteia la informații clasificate ale Uniunii până la nivelul relevant și până la o dată precisă.
- 59 Din cuprinsul dispoziției menționate la punctul precedent reiese că AIPN, sau AAIC în cazul agenților, din cadrul Secretariatului General nu este ținută de concluziile investigației de securitate efectuate de autoritățile naționale, nici măcar de concluziile unui organism competent cu soluționarea căii de atac, și că, chiar și atunci când rezultatul este favorabil persoanei interesate, aceasta nu este obligată să îi acorde un certificat de securitate a personalului Uniunii și își menține dreptul de a i-l refuza.

- 60 Dat fiind scopul procedurii de acordare a certificatului de securitate, care, astfel cum este definit la articolul 7 alineatul (2) din Decizia 2011/292, este acela de a stabili dacă o persoană poate avea acces la informații clasificate ale Uniunii, ținându-se seama de loialitatea și de onestitatea acesteia și de încrederea pe care o inspiră, AAIC putea, în lumina informațiilor nefavorabile cu privire la reclamant apărute la finalul investigației efectuate de ANS și comunicate Consiliului printr-o scrisoare din 17 noiembrie 2011, să aibă îndoieli în special în ceea ce privește riscul de vulnerabilitate a reclamantului și să decidă că nu era necesar să îi acorde certificatul de securitate de care acesta avea nevoie.
- 61 În speță, nu se contestă faptul că, în cadrul Secretariatului General, reclamantul ocupa un post pentru care era necesară o autorizare de securitate. Întrucât a examinat, în aplicarea articolului 5 alineatul (3) din DGA, dacă era posibil să îl transfere pe reclamant pe un alt post pentru care nu ar fi avut nevoie de un certificat de securitate și a concluzionat, începând cu nota din 11 ianuarie 2012, al cărei conținut este reluat la punctul 27 din prezenta hotărâre, cu privire la imposibilitatea unui astfel de transfer, AAIC putea, fără a încălca articolul 5 alineatul (2) litera (b) din DGA, să decidă rezilierea contractului reclamantului la finalul perioadei de preaviz de patru luni, în conformitate cu articolul 47 litera (c) punctul (i) din RAA.
- 62 Această constatare nu este infirmată de argumentul reclamantului potrivit căruia organismul competent cu soluționarea căii de atac a obligat ANS să acorde reclamantului certificatul de securitate de nivel „secret”, împrejurare care ar putea să lipsească de temei legal decizia de reziliere a contractului său de agent contractual.
- 63 Astfel, din cuprinsul punctului 20 din titlul III din anexa I la Decizia 2011/292 reiese că investigația de securitate și rezultatele obținute sunt supuse actelor cu putere de lege și dispozițiilor administrative relevante în vigoare în statul membru în cauză, inclusiv celor privind căile de atac. În dreptul belgian, articolul 11 primul paragraf din Legea privind crearea unui organism competent cu soluționarea căii de atac prevede că acesta poate, dacă, după audierea reclamantului sau a avocatului său, consideră că motivele invocate în sprijinul deciziei prin care este refuzată acordarea certificatului de securitate nu sunt fondate și adecvate, să solicite autorității naționale de securitate acordarea certificatului de securitate.
- 64 În speță, acordarea de către ANS a certificatului de securitate de nivel „secret” reclamantului în urma deciziei organismului competent cu soluționarea căii de atac a fost decisă în aplicarea Legii privind autorizările de securitate și este valabilă pentru accesul la informațiile care intră în domeniul de aplicare al acestei legi, precum și pentru accesul la informațiile clasificate ale Uniunii, în ceea ce privește personalul statelor membre avut în vedere la articolul 14 alineatul (3) din Decizia 2011/292.
- 65 În schimb, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 56 și 59 din prezenta hotărâre, în ceea ce privește accesul personalului Secretariatului General la informațiile clasificate ale Uniunii, AIPN, sau AAIC în cazul agenților, este, la finalul unei investigații de securitate efectuate de autoritățile naționale, singura în măsură să decidă în legătură cu acordarea sau cu refuzul unui certificat de securitate a personalului Uniunii, fără a fi ținută de concluziile respectivei investigații, în speță, de concluziile organismului competent cu soluționarea căii de atac.
- 66 În consecință, primul aspect al primului motiv trebuie respins.
- Argumentele reclamantului cu privire la al doilea aspect al primului motiv
- 67 Reclamantul susține că Consiliul încearcă să substituie aprecierea ANS și a organismului competent cu soluționarea căii de atac cu propria sa apreciere prin utilizarea noțiunii „legătură de încredere”. Procedând în acest mod, acesta ar fi săvârșit un abuz de putere. Astfel, organismul competent cu soluționarea căii de atac ar fi înțeles erorile săvârșite de ANS în sensul că reclamantul nu ar fi datorat

nicio sumă și că, prin prezentarea cazierului său judiciar, acesta ar fi demonstrat că concluziile ANS erau inexacte. Întrucât certificatul de securitate i-a fost acordat reclamantului, ar reveni Consiliului obligația de a respecta această decizie.

– Aprecierea Tribunalului

- 68 În această privință, este necesar să se constate, pe de o parte, că prin procedura de acordare a certificatului de securitate se urmărește să se stabilească dacă o persoană poate avea acces la informații clasificate ale Uniunii, ținându-se seama de loialitatea, de onestitatea acesteia și de încrederea pe care o inspiră, pe de altă parte, că lista criteriilor investigației de securitate, inclusă la punctul 8 din titlul III din anexa I la Decizia 2011/292, nu este exhaustivă. În plus, la criteriile enumerate la punctul 8 literele (a)-(k) se adaugă, la punctul 9 și, respectiv, la punctul 10, situația financiară și medicală a unei persoane și caracterul, comportamentul și situația soțului, partenerului sau ale unui membru apropiat al familiei drept criterii care pot fi de asemenea luate în considerare.
- 69 Tribunalul arată că, în momentul adoptării deciziei în litigiu, Consiliul dispunea numai de concluziile ANS și că, în lumina informațiilor nefavorabile cu privire la reclamant evidențiate de investigația de securitate, în special lipsa riscului de vulnerabilitate a acestuia nu a fost stabilită. Prin urmare, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 61 din prezenta hotărâre, AAIC putea, în ianuarie 2012, să refuze să acorde reclamantului certificatul de securitate a personalului Uniunii și să decidă rezilierea contractului său.
- 70 Având în vedere decizia organismului competent cu soluționarea căii de atac din 8 martie 2012, în cadrul reclamației reclamantului, Consiliul a reexaminat posibilitatea de a-i acorda certificatul de securitate a personalului Uniunii și, în acest scop, a organizat în special întrevederea din 24 mai 2012, în prezența reclamantului asistat de avocatul său, și a solicitat acestuia din urmă o copie a documentelor depuse la organismul competent cu soluționarea căii de atac, documente pe care, inițial, acesta a acceptat să le furnizeze, iar ulterior a refuzat să le transmită pentru motivul că ar fi confidențiale și ar ține de viața privată a clientului său.
- 71 Or, deși este adevărat că organismul competent cu soluționarea căii de atac a modificat decizia ANS în mod favorabil reclamantului, nu este mai puțin adevărat că constatarea finală la care a ajuns organismul în cauză, și anume, că „persoana interesată este cunoscută de serviciile de poliție pentru fapte vechi, că nu a fost niciodată urmărită în instanță pentru aceste fapte și că nu există datorii importante care să poată constitui, pentru persoana interesată, un risc de compromitere”, trebuie evaluată comparativ cu alte constatări mai puțin pozitive incluse în aceeași decizie, potrivit cărora „[reclamantul] nu neagă că are câteva datorii” sau „[i]n dosarul privind faptele cele mai grave [...] chiar poliția federală concluzionează în procesul-verbal de sinteză că faptele denunțate care îl privesc [pe reclamant] nu sunt stabilite și că acesta nu a avut decât un rol periferic”.
- 72 În ședință, s-a dovedit că concluzia, inclusă în decizia ANS, potrivit căreia reclamantul a avut „un rol periferic” privind faptele cele mai grave a fost interpretată de Consiliu în sensul că reclamantul ar fi fost asociat acestor fapte dintre cele mai grave, fie și numai în mod marginal, chiar că ar fi frecventat medii dubioase, împrejurări care ar justifica singure, în lumina obligației de precauție care revine Consiliului, refuzul de a-i acorda un certificat de securitate. În schimb, reclamantul a declarat că concluzia respectivă arată că el a fost pur și simplu audiat ca martor de poliția federală într-un dosar instrumentat cu privire la terți și că nu reiese nicidecum din procesele-verbale ale acestor audieri că ar fi contribuit în vreun mod la faptele care fac obiectul urmăririlor.
- 73 Având în vedere această informație furnizată de reclamant, care nu era inclusă în dosar, Tribunalul, pe de o parte, a întrebat Consiliul dacă ar fi dispus să reexamineze decizia în litigiu în lumina proceselor-verbale ale audierilor citate anterior, depuse la organismul competent cu soluționarea căii de atac, pe care reclamantul trebuia să le trimită Consiliului, acesta din urmă neavând acces la

documentele respective pe altă cale. Pe de altă parte, Tribunalul a întrebat reclamantul dacă ar fi dispus în prezent să furnizeze Consiliului procesele-verbale menționate, ceea ce renunțase să întreprindă în mai 2012. Consiliul a răspuns afirmativ, în timp ce reclamantul și-a reiterat refuzul și a arătat că nu este interesat de posibilitatea reintegrării în vechiul său post de la Consiliu, prin acțiunea sa urmărind în prezent să obțină numai repararea prejudiciului material și moral suferit.

74 În aceste condiții, se impune constatarea că, în lumina documentației de care dispunea și a atitudinii reclamantului, singura persoană în măsură să furnizeze Consiliului documentația depusă la organismul competent cu soluționarea căii de atac, AAIC din cadrul Secretariatului General a acționat în limitele competențelor sale și nu s-a substituit organismului competent cu soluționarea căii de atac atunci când a refuzat să revină asupra deciziei în litigiu prin decizia de respingere a reclamației.

75 Prin urmare, al doilea aspect al primului motiv trebuie respins și, în consecință, motivul în întregime.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe lipsa de motivare a actului care lezează

– Argumentele părților

76 Reclamantul susține că decizia în litigiu nu este motivată și nu face trimitere la niciun document care ar permite să se înțeleagă motivul concedierii sale. Procedând astfel, Consiliul nu ar fi respectat obligația de a-și motiva deciziile care îi este impusă de articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

77 Consiliul solicită respingerea motivului.

– Aprecierea Tribunalului

78 În ceea ce privește obligația de a-și motiva deciziile care lezează, Tribunalul amintește că printre garanțiile conferite de dreptul Uniunii în cadrul procedurilor administrative se înscrie în special principiul bunei administrări, consacrat la articolul 41 din cartă, care cuprinde, în special, „obligația administrației de a-și motiva deciziile” (Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2013, Tzirani/Comisia, F-46/11, punctul 136 și jurisprudența citată).

79 În plus, obligația de a-și motiva deciziile care lezează constituie un principiu esențial al dreptului Uniunii de la care nu se poate deroga decât ca urmare a unor considerații imperioase (Hotărârea Tzirani/Comisia, citată anterior, punctul 137 și jurisprudența citată).

80 De altfel, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că motivarea impusă de articolul 296 TFUE trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul (Hotărârea Tzirani/Comisia, citată anterior, punctul 138 și jurisprudența citată).

81 Obligația de a motiva un act cauzator de prejudiciu, astfel cum este prevăzută la articolul 25 al doilea paragraf din statut, are ca scop, pe de o parte, să acorde persoanei interesate o indicație suficientă pentru a afla dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței Uniunii și, pe de altă parte, să dea posibilitatea acestei instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv. Prin urmare, motivarea trebuie, în principiu, să fie comunicată persoanei interesate în același timp cu actul care îi cauzează un prejudiciu, lipsa sa neputând fi regularizată prin faptul că persoana interesată ia cunoștință de motivarea actului în cursul procedurii în fața instanței Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 7 decembrie 2011, HTTS/Consiliul, T-562/10, punctul 32).

- 82 Trebuie precizat că niciun motiv imperativ nu permite excluderea agenților contractuali de la beneficiul protecției împotriva concedierilor nejustificate, în special atunci când sunt angajați cu contract pe durată nedeterminată sau atunci când, deși sunt angajați cu contract pe durată determinată, sunt concediați înainte de terminarea acestuia. Or, pentru a garanta o protecție suficientă în acest sens, este important să se permită, pe de o parte, persoanelor interesate să verifice dacă interesele lor legitime au fost respectate sau lezate, precum și să aprecieze oportunitatea de a sesiza instanța și, pe de altă parte, acesteia din urmă să își exercite controlul, ceea ce conduce la recunoașterea existenței unei obligații de motivare în sarcina autorității competente (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 24 aprilie 2008, Longinidis/Cedefop, F-74/06, punctul 49).
- 83 Rezultă de asemenea din jurisprudență că întinderea obligației de motivare trebuie apreciată în funcție de împrejurările concrete, în special în funcție de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul pe care îl poate avea destinatarul pentru a primi explicații. Este necesar, pentru a aprecia caracterul suficient al motivării, să fie repusă în contextul factual și juridic în care se înscrie adoptarea actului atacat (Hotărârea Longinidis/Cedefop, citată anterior, punctul 50 și jurisprudența citată).
- 84 În prezența unei măsuri de concediere a unui agent angajat cu contract pe durată nedeterminată, este deosebit de important ca motivele pe care se întemeiază o astfel de măsură să fie, în general, clar expuse în scris, de preferință chiar în textul deciziei respective. Astfel, numai acest act, a cărui legalitate se apreciază la data la care este adoptat, materializează decizia instituției. Cu toate acestea, obligația de a prezenta motivele concedierii poate fi considerată îndeplinită dacă persoana interesată a fost informată în mod corect, cu ocazia întrevederilor cu superiorul ierarhic, în legătură cu aceste motive și dacă decizia AAIC a intervenit într-un termen scurt după ce au avut loc aceste întrevederi. AAIC poate de asemenea să completeze, dacă este cazul, această motivare în cadrul răspunsului la reclamația formulată de persoana interesată (Hotărârea Longinidis/Cedefop, citată anterior, punctul 51).
- 85 În speță, trebuie arătat, în primul rând, că decizia în litigiu se întemeiază pe dispozițiile articolului 5 alineatul (2) litera (b) din DGA, dispoziții care prevăd posibilitatea ca AAIC să rezilieze contractul unui agent în cazul în care certificatul de securitate nu îi este acordat acestuia ca urmare a investigațiilor, în al doilea rând, că reclamantul era la curent cu rezultatul nefavorabil al investigației de securitate efectuate de ANS în privința sa, întrucât, la 8 decembrie 2011, el a contestat concluziile acesteia în fața organismului competent cu soluționarea căii de atac, și, în al treilea rând, pe de o parte, că la 5 decembrie 2011 reclamantul a avut întrevederi, mai întâi, cu ofițerul de securitate al Consiliului și cu șeful său de unitate, care l-a informat că urma să fie repartizat într-un post pentru care se impunea un certificat de securitate de un nivel inferior și, pe de altă parte, că la 16 ianuarie 2012 a avut o întrevedere cu șeful unității „Drepturi individuale”, în cursul căreia acesta i-a transmis decizia de reziliere a contractului său. Prin urmare, reclamantul nu putea să se înșele în privința motivelor care determinaseră AAIC din cadrul Secretariatului General să adopte decizia în litigiu.
- 86 Această constatare este confirmată de conținutul scrisorii pe care reclamantul a adresat-o Consiliului la 17 ianuarie 2012, în care reproșa instituției că nu a așteptat încheierea procedurii la organismul competent cu soluționarea căii de atac înainte de a efectua rezilierea contractului. La această scrisoare Consiliul a răspuns prin scrisoarea din 26 ianuarie 2012, în care a respins argumentele reclamantului.
- 87 În sfârșit, răspunsul la reclamație, în care decizia în litigiu a fost reexaminată nu numai din perspectiva concluziilor ANS, ci și ținându-se seama de decizia organismului competent cu soluționarea căii de atac, a permis reclamantului să aprecieze temeiul deciziei în cauză și oportunitatea de a introduce o acțiune la Tribunal.
- 88 Din cele menționate anterior rezultă că al doilea motiv nu este fondat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare, pe nerespectarea principiului contradictorialității și a dreptului de a fi ascultat anterior

– Argumentele părților

- 89 Reclamantul susține că dreptul său de a fi ascultat, în sensul articolului 41 alineatul (2) din cartă, ar fi fost încălcat, întrucât nu a fost audiat înainte de 12 ianuarie 2012, data deciziei în litigiu.
- 90 Consiliul solicită respingerea motivului. Astfel, reclamantul ar fi fost ascultat în mai multe rânduri de conducerea sa înainte să îi fie adusă la cunoștință decizia de reziliere a contractului său. Consiliul citează întrevederile reclamantului din 5 decembrie 2011 cu ofițerul de securitate al Consiliului și cu șeful său de unitate, precum și întrevederea din 16 ianuarie 2012 cu șeful unității „Drepturi individuale”.

– Aprecierea Tribunalului

- 91 Potrivit unei jurisprudențe constante, respectarea dreptului la apărare în orice procedură inițiată împotriva unei persoane și susceptibilă să conducă la adoptarea unui act care lezează constituie un principiu fundamental al dreptului comunitar și trebuie respectat chiar în lipsa oricărei reglementări referitoare la procedura în cauză. Acest principiu, care întrunește cerințele unei bune administrări, impune ca persoana vizată să fie pusă în măsură să își prezinte în mod util punctul de vedere privind elementele care i s-ar putea imputa în actul care urmează a fi adoptat (Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 8 martie 2005, Vlachaki/Comisia, T-277/03, punctul 64).
- 92 În speță, Consiliul nu a dovedit, de exemplu, prin intermediul unei scrisori de convocare a conducerii reclamantului, că acesta a fost ascultat înainte de adoptarea deciziei în litigiu.
- 93 În schimb, reclamantul a depus la dosar scrisoarea ANS din 17 noiembrie 2011 adresată ofițerului de securitate al Consiliului, care constituie un indiciu al faptului că a fost informat în timp util cu privire la decizia ANS și, prin urmare, că a fost în măsură să își prezinte în mod util punctul de vedere înainte de adoptarea deciziei în litigiu.
- 94 Astfel, pe de o parte, în această scrisoare, se solicită destinatarului să informeze persoana interesată, în primul rând, cu privire la decizia ANS, în al doilea rând, cu privire la posibilitatea de a introduce o cale de atac pentru a o contesta și, în al treilea rând, să trimită ANS o copie a scrisorii contrasemnate și datate. Or, este cert că această comunicare a avut loc întrucât Consiliul a depus la dosar, ca răspuns la măsurile de organizare a procedurii decise de Tribunal, o copie a scrisorii citate anterior, semnată de reclamant la 5 decembrie 2011 cu mențiunea olografă „pentru luare la cunoștință” și întrucât, la 8 decembrie 2011, reclamantul a introdus acțiunea sa la organismul competent cu soluționarea căii de atac.
- 95 Pe de altă parte, în aplicarea punctului 19 litera (b) din titlul III din anexa I la Decizia 2011/292, reclamantul ar fi putut solicita să fie audiat de AAIC. Consiliul afirmă în înscrisurile sale că această informație i-a fost dată de ofițerul de securitate atunci când, la 5 decembrie 2011, i-a comunicat acestuia concluziile investigației ANS, fapt confirmat chiar de ofițerul în cauză în ședință, ca răspuns la întrebările Tribunalului. În răspunsul său scris la măsurile de organizare a procedurii decise de Tribunal, reclamantul a afirmat că nu a avut timp să efectueze acest demers înainte de terminarea contractului său și, în ședință, a afirmat că, în lumina concluziilor investigației ANS, el a dorit să se concentreze pe calea de atac la organismul competent cu soluționarea căii de atac, crezând că, dacă decizia ANS ar fi fost modificată, Consiliul ar fi fost obligat să revină asupra deciziei de încetare a contractului său.

- 96 În continuare, trebuie să se verifice, în măsura în care decizia în litigiu a făcut obiectul unei reexaminări de către AAIC din perspectiva deciziei organismului competent cu soluționarea căii de atac, dacă dreptul la apărare al reclamantului a fost respectat înainte de adoptarea deciziei de respingere a reclamației.
- 97 În această privință, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 32 din prezenta hotărâre, a fost organizată o întrevedere la Consiliu în prezența reclamantului, asistat de avocatul său, pentru a examina reclamația și măsurile care se impuneau a fi luate și, printr-o scrisoare din 11 iunie 2012, reclamantului i s-a oferit posibilitatea să furnizeze Consiliului procesele-verbale ale diferitor dosare judiciare citate în decizia ANS, precum și procesul-verbal de sinteză al poliției federale pe care le depusese la organismul competent cu soluționarea căii de atac, care puteau demonstra că, astfel cum a afirmat acesta în ședință, fusese audiat numai ca martor și, prin urmare, nu fusese implicat personal în faptele cele mai grave prezentate în concluziile investigației efectuate de ANS. Or, este cert că reclamantul, după ce a acceptat, inițial, să transmită aceste documente Consiliului, ulterior, a refuzat să procedeze astfel.
- 98 Un astfel de comportament al reclamantului în cursul examinării de către Consiliu a reclamației sale din 30 martie 2012, prin care a solicitat anularea deciziei în litigiu având în vedere modificarea de către organismul competent cu soluționarea căii de atac, la 8 martie 2012, a deciziei ANS, este aparent incompatibil cu respectarea obligației fundamentale de loialitate și de cooperare față de instituția la care este angajat, obligație care revine oricărui funcționar în temeiul articolului 11 din statut, aplicabilă prin analogie agenților contractuali în temeiul articolului 81 din RAA. Această obligație de loialitate și de cooperare nu se impune doar pentru realizarea sarcinilor specifice încredințate unui agent, ci se extinde de asemenea la întreaga sferă a relațiilor care există între acesta și instituția de care aparține (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 26 noiembrie 1991, Williams/Curtea de Conturi, T-146/89, punctul 72).
- 99 În consecință, Tribunalul constată că, deși Consiliul nu a organizat o întrevedere între AAIC și reclamant consacrată exclusiv obținerii observațiilor acestuia în privința intenției de reziliere a contractului său și înainte să intervină adoptarea deciziei în litigiu, împrejurările adoptării și comunicării deciziei respective, precum și procedura urmată de Consiliu pentru a răspunde la reclamație, în timpul examinării căreia a fost reexaminată decizia în litigiu de către AAIC în lumina unor elemente noi de drept și de fapt, au oferit posibilitatea reclamantului să își prezinte în mod util punctul de vedere cu privire la elementele reținute împotriva sa.
- 100 Prin urmare, al treilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe eroarea vădită de apreciere

– Argumentele părților

- 101 În susținerea acestui motiv, reclamantul afirmă că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când l-a concediat fără a ține seama de eventualitatea unei modificări a deciziei ANS. Consiliul ar fi trebuit să mențină situația reclamantului până la finalizarea căii de atac la organismul competent cu soluționarea căii de atac. În plus, Consiliul ar fi săvârșit o gravă eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că concedierea era obligatorie, în condițiile în care, în temeiul articolului 5 alineatul (2) litera (b) din DGA, nu ar fi vorba decât despre o posibilitate de care dispune acesta.
- 102 Consiliul solicită respingerea motivului.

– Aprecierea Tribunalului

- 103 Din cuprinsul articolului 47 litera (c) din RAA, aplicabil prin analogie agenților contractuali în temeiul articolului 119 din RAA, rezultă că rezilierea unui contract pe perioadă nedeterminată ține de puterea de apreciere a autorității competente, din moment ce intervine cu respectarea preavizului stabilit de acest contract și în conformitate cu dispozițiile articolului menționat. Tribunalul nu poate controla temeinicia unei astfel de aprecieri, cu excepția situației în care poate fi stabilită existența unei erori vădite sau a unui abuz de putere (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 14 iulie 1997, B/Parlamentul European, T-123/95, punctul 70).
- 104 Revine Tribunalului, în cadrul motivelor prezentate de reclamant, obligația de a verifica dacă Consiliul nu a săvârșit o eroare vădită în cadrul aprecierii elementelor pe care le-a reținut pentru adoptarea deciziei în litigiu. Or, în contextul, precum cel din prezenta cauză, al unei puteri largi de apreciere recunoscute administrației, stabilirea faptului că aceasta din urmă a săvârșit o eroare vădită în cadrul aprecierii faptelor, de natură să justifice anularea deciziei adoptate pe baza acestei aprecieri, presupune ca elementele de probă, pe care reclamantul trebuie să le prezinte, să fie suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate aprecierile reținute de administrație (Hotărârea Tribunalului din 19 februarie 2013, BB/Comisia, F-17/11, punctul 60).
- 105 În ceea ce privește definirea noțiunii de eroare vădită de apreciere, atunci când AAIC dispune de o marjă de apreciere, Tribunalul a precizat deja că o eroare este vădită atunci când poate fi percepută cu ușurință și iese în evidență (Hotărârea Tribunalului din 24 martie 2011, Canga Fano/Consiliul, F-104/09, punctul 35). În lumina acestei definiții trebuie să se examineze dacă decizia în litigiu este afectată de o eroare vădită.
- 106 În această privință, Tribunalul constată, în primul rând, că, având în vedere concluzia investigației efectuate de ANS, reclamantul nu putea să ocupe în continuare postul său. În al doilea rând, din nota din 11 ianuarie 2012, al cărei conținut este reluat la punctul 27 din prezenta hotărâre, reiese că s-a dovedit imposibilă transferarea reclamantului pe alt post. În al treilea rând, din cuprinsul articolului 12 alineatul (7) din Legea privind crearea unui organism competent cu soluționarea căii de atac reiese că procedura în fața acestui organism nu are efect suspensiv. În al patrulea rând, în măsura în care concluziile investigației efectuate de ANS nu urmau să fie obligatorii pentru Secretarul General al Consiliului, acesta nu urma să fie legat nici de decizia organismului competent cu soluționarea căii de atac, ale cărui decizii nu sunt obligatorii decât în domeniul de aplicare al Legii privind autorizările de securitate și nu pot pune în discuție legalitatea deciziei în litigiu. În aceste condiții, Consiliul nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a decis să pună în executare decizia în litigiu fără a aștepta finalizarea procedurii de soluționare a căii de atac.
- 107 Mai trebuie arătat că afirmația reclamantului, potrivit căreia Consiliul ar fi săvârșit o gravă eroare vădită de apreciere atunci când a considerat concedierea ca fiind obligatorie, în temeiul articolului 5 alineatul (2) litera (b) din DGA, se bazează pe o interpretare eronată a elementelor din dosar. Astfel, pe de o parte, înainte de a decide rezilierea contractului reclamantului, AAIC a examinat dacă acesta putea fi transferat pe un alt post pentru care nu era necesar un certificat de securitate a personalului Uniunii. Pe de altă parte, în lumina concluziilor organismului competent cu soluționarea căii de atac, AAIC a convocat reclamantul la o întrevedere în mai 2012, la care acesta a participat împreună cu avocatul său, și i-a oferit oportunitatea de a stabili că informațiile nefavorabile la adresa sa apărute în cursul investigației efectuate de ANS nu aveau niciun temei.
- 108 Din acestea rezultă că și al patrulea motiv trebuie respins.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe caracterul disproporționat al concedierii și pe nerespectarea obligației AAIC de a examina o eventuală repartizare sau menținerea în postul inițial

– Argumentele părților

- 109 Reclamantul susține că ultimul său raport de evaluare prezintă un profil remarcabil, întrucât el ar fi unul dintre cei mai buni funcționari administrativi de sală, toate cele treisprezece criterii de evaluare, precum și cunoștințele sale lingvistice fiind notate „bine” sau „foarte bine”.
- 110 Având în vedere decizia organismului competent cu soluționarea căii de atac, care a obligat ANS să acorde reclamantului certificatul de securitate, Consiliul ar fi trebuit să reconsidere decizia în litigiu, întrucât reclamantul prezintă toate garanțiile pentru a-și menține postul sau, cel puțin, pentru a fi reintegrat în postul anterior de aprod de etaj, întrucât pentru acest post nu se impunea autorizarea, nici efectuarea unei proceduri de securitate.
- 111 Consiliul solicită respingerea motivului.

– Aprecierea Tribunalului

- 112 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, obligația de solitudine, precum și principiul bunei administrări implică, printre altele, ca, atunci când se pronunță cu privire la situația unui funcționar sau a unui agent, chiar și în cadrul exercitării unei largi puteri de apreciere, autoritatea competentă să ia în considerare ansamblul elementelor susceptibile să îi determine decizia; astfel, aceasta trebuie să țină seama nu doar de interesul serviciului, ci și de cel al funcționarului sau al agentului în cauză. Însă, ținând seama în special de întinderea puterii de apreciere de care dispun instituțiile în ceea ce privește evaluarea interesului serviciului, controlul instanței Uniunii trebuie să se limiteze la aspectul dacă autoritatea competentă s-a menținut în limite rezonabile și nu și-a folosit în mod greșit puterea de apreciere (Hotărârea Tribunalului din 13 iunie 2012, Macchia/Comisia, F-63/11, punctul 50 și jurisprudența citată, care face obiectul unui recurs pendinte la Tribunalul Uniunii Europene, cauza T-368/12 P).
- 113 În ceea ce privește decizia dacă era sau nu era necesară concedierea reclamantului, AAIC era obligată să examineze nu numai interesul evident al reclamantului de a continua raportul de muncă ce îl lega de instituție, ci și interesul serviciului, definit prin nevoia Consiliului, care este responsabil de gestiunea informațiilor clasificate ale Uniunii, de a se asigura de loialitatea, de onestitatea și de încrederea pe care o inspiră personalul pe care îl angajează.
- 114 În ceea ce privește evaluarea comparativă a intereselor vizate în speță, reiese din nota din 11 ianuarie 2012, al cărei conținut este reluat la punctul 27 din prezenta hotărâre, că, în temeiul articolului 5 alineatul (3) din DGA, Secretarul General al Consiliului a examinat posibilitatea de a-l transfera pe reclamant pe alt post. Cu toate acestea, reclamantul nu a fost transferat având în vedere profilul său, procedura de selecție în temeiul căreia fusese angajat, informațiile nefavorabile care îl priveau, evidențiate la finalul investigației de securitate a ANS, precum și obligația Secretarului General al Consiliului de a lua măsuri de precauție speciale în materie de securitate.
- 115 În această privință, interpretarea pe care o face reclamantul notei din 11 ianuarie 2012, potrivit căreia, în lumina ultimului său raport de evaluare, profilul său ar fi adecvat pentru a fi menținut în postul de funcționar administrativ de sală sau, cel puțin, în postul său anterior de aprod de etaj, nu poate fi reținută.
- 116 Astfel, în ceea ce privește posibilitatea de a fi menținut în postul său sau de a fi repartizat din nou în postul deținut anterior, reiese din articolul 7 alineatul (3) din Decizia 2011/292 coroborat cu Comunicarea nr. 58/09 către personal, al cărei conținut în scopul cauzei este reluat la punctul 20 din

prezenta hotărâre, că, din cauza atribuțiilor lor, toți funcționarii administrativi de sală din cadrul Secretariatului General pot avea nevoie să li se acorde accesul la informații clasificate ale Uniunii de nivel „[confidentiel] UE” sau „[secret] UE” și, în consecință, trebuie să primească un certificat de securitate. Întrucât nu deținea un certificat de securitate, reclamantul nu putea exercita sarcinile pentru care fusese angajat în anul 2007, care erau de aceeași natură cu cele pe care le exercita înainte de rezilierea contractului, spre satisfacția superiorilor săi ierarhici, astfel cum reiese din ultimul său raport de evaluare.

- 117 În ceea ce privește posibilitatea ca reclamantul să fie transferat pe un alt post, înainte de adoptarea deciziei în litigiu, AAIC a trebuit să țină seama de cerințele postului respectiv, având în vedere calificările și potențialul reclamantului. Întrucât a fost angajat la finalul unei proceduri de selecție de agenți contractuali pentru postul de aprod pentru a îndeplini sarcini manuale și/sau de sprijin administrativ, corespunzător grupului de funcții I, reclamantul nu ar fi putut fi transferat decât pe un post care prezenta aceleași caracteristici, care, în temeiul articolului 8 din DGA, trebuia să fie unul dintre posturile care nu era prevăzut în schema de personal. Or, din Comunicarea nr. 58/09 către personal reiese că, pentru a îndeplini sarcinile specifice unor posturi care prezintă exact aceste caracteristici, personalul trebuie să primească un certificat de securitate pentru un nivel cel puțin egal cu „confidentiel UE”.
- 118 Argumentul reclamantului potrivit căruia, în pofida faptului că nu deține un certificat de securitate a personalului Uniunii, ar fi putut, asemenea altor colegi, să ocupe un post de aprod trebuie de asemenea respins. Astfel, deși este adevărat că, în ședință, Consiliul a arătat că, dintre cele 120 de persoane care au intrat în serviciul de aprod, 88 se află pe posturi de funcționar administrativ de sală, iar 3 nu dețin un certificat de securitate, nu este mai puțin adevărat că, în conformitate cu datele furnizate în ședință de șeful de unitate al reclamantului, aceste trei persoane, care beneficiază de o derogare acordată de Secretarul General al Consiliului, au dat întotdeauna dovadă de integritate, sunt apropiate de vârsta pensionării, sunt repartizate în sectoare nesensibile și sunt excluse de la mobilitate. Consiliul a mai arătat că, în orice caz, în serviciul în discuție nu există niciun agent contractual care să nu dețină un certificat de securitate.
- 119 În ceea ce privește luarea în considerare a motivelor care au determinat AAIC să refuze să acorde reclamantului certificatul Uniunii de securitate a personalului, este suficient să se constate că faptele care au motivat decizia ANS puteau, în mod legitim, având în vedere obligația de precauție care revine Consiliului, să justifice temerile AAIC în ceea ce privește eventualitatea unui risc de vulnerabilitate din partea reclamantului.
- 120 Interpretarea oferită de reclamant, potrivit căreia informațiile nefavorabile la adresa sa, evidențiate la finalul investigației efectuate de ANS, ar fi fost invalidate de organismul competent cu soluționarea căii de atac trebuie de asemenea respinsă.
- 121 Astfel, este suficient să se constate în această privință că, întrucât Consiliul nu a putut dispune de o copie a proceselor-verbale ale audierilor depuse la organismul competent cu soluționarea căii de atac, motivarea deciziei acestui organism din 8 martie 2012 nu era de natură să elimine incertitudinea pe care concluziile deciziei ANS au transmis-o Consiliului în ceea ce privește posibila vulnerabilitate a reclamantului.
- 122 În aceste condiții, cu toate că organismul competent cu soluționarea căii de atac a obligat ANS să acorde reclamantului certificatul de securitate pentru nivelul „secret”, AAIC putea, fără a încălca obligațiile sale de angajator față de reclamant, să decidă, pe de o parte, că acesta nu putea fi autorizat să aibă acces la informații clasificate ale Uniunii, pe de altă parte, întrucât nu dispunea de un post pe care l-ar fi putut transfera, să rezilieze contractul reclamantului și, în sfârșit, având în vedere decizia organismului competent cu soluționarea căii de atac, să respingă reclamația formulată împotriva deciziei în litigiu.

- 123 Prin urmare, al cincilea motiv trebuie de asemenea respins și, în consecință, în întregime primul capăt de cerere prin care se urmărește anularea deciziei în litigiu și, în măsura în care este necesar, anularea deciziei de respingere a reclamației.

Cu privire la al doilea și la al treilea capăt de cerere prin care se urmărește despăgubirea prejudiciului material și a prejudiciului moral

Argumentele părților

- 124 Reclamantul consideră că prejudiciul material cauzat de decizia în litigiu ar putea fi compensat prin plata de către Consiliu a sumei de 160 181,85 euro, majorată cu dobânzi de întârziere, sub rezerva majorării sau a diminuării în cursul procedurii.
- 125 În ceea ce privește prejudiciul moral, acesta consideră că simpla anulare a deciziei în litigiu nu ar fi suficientă pentru a-l despăgubi și solicită obligarea Consiliului la plata sumei de 25 000 de euro calculate *ex aequo et bono*, sub rezerva majorării sau a diminuării în cursul procedurii.
- 126 Consiliul solicită respingerea concluziilor privind despăgubirile.

Aprecierea Tribunalului

- 127 Potrivit unei jurisprudențe constante, atunci când prejudiciul invocat de un reclamant își are originea în adoptarea unei decizii care face obiectul unor concluzii în anulare, respingerea acestor concluzii în anulare atrage după sine, în principiu, respingerea concluziilor privind despăgubirile, acestea fiind în strânsă legătură (Hotărârea Tribunalului din 29 septembrie 2011, Heath/BCE, F-121/10, punctul 129).
- 128 În schimb, atunci când prejudiciul nu își are originea în adoptarea unei decizii sau atunci când concluziile în anulare nu sunt respinse, angajarea răspunderii administrației presupune ca reclamantul să demonstreze existența unei nelegalități, a unui prejudiciu real și a unei legături de cauzalitate între comportament și prejudiciul invocat. Întrucât aceste condiții trebuie să fie îndeplinite cumulativ, faptul că una dintre ele lipsește este suficient pentru respingerea unei acțiuni în despăgubiri (Hotărârea BB/Comisia, citată anterior, punctul 82 și jurisprudența citată).
- 129 În speță, trebuie arătat că prejudiciile material și moral invocate de reclamant își au originea în comportamentul decizional al Consiliului, care a reziliat contractul său pe perioadă nedeterminată. Or, întrucât concluziile în anularea deciziei în litigiu au fost respinse fără ca Tribunalul să constate nelegalități în comportamentul decizional al AAIC, concluziile reclamantului privind despăgubirile trebuie respinse.
- 130 Rezultă din toate cele de mai sus că acțiunea trebuie respinsă în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 131 Potrivit articolului 87 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, sub rezerva altor prevederi din capitolul VIII din titlul II din respectivul regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În temeiul alineatului (2) al aceluiași articol, Tribunalul poate, în măsura impusă de echitate, să decidă ca o parte care cade în pretenții să fie obligată numai la plata parțială a cheltuielilor de judecată sau chiar să nu fie obligată la plata acestora.

¹³² Rezultă din motivele enunțate în prezenta hotărâre că reclamantul a căzut în pretenții. În plus, Consiliul, în concluziile sale, a solicitat în mod expres obligarea reclamantului la suportarea cheltuielilor de judecată. Întrucât împrejurările din speță nu justifică aplicarea dispozițiilor articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, reclamantul trebuie să suporte propriile cheltuieli de judecată și este obligat să suporte cheltuielile de judecată efectuate de Consiliu.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE (Camera a doua)

declară și hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Domnul Arguelles Arias suportă propriile cheltuieli de judecată și este obligat să suporte cheltuielile de judecată efectuate de Consiliul Uniunii Europene.**

Rofes i Pujol

Barents

Bradley

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 21 noiembrie 2013.

Grefier
W. Hakenberg

Președinte
M. I. Rofes i Pujol